

“Utilitzo el ‘cas Millet’ per a donar credibilitat a la novel·la”

David Cirici (Barcelona, 1954) publica a l'editorial Columna la novel·la *l'el món gira*, premi Prudenci Bertrana.

—Queda clar que el Ricard Moja que presideix la fundació d'una institució relacionada amb l'art és inspirat en el Millet del Palau de la Música Catalana. S'embutxaca diners públics que destina a fer-se una torre i a casar la filla, i confessa per carta part dels seus pecats. Fins i tot, la premsa el sorprèn dinant amb la dona rere els vidres d'un restaurant. Però també queda clar que calia parlar de més coses per a omplir 540 pàgines.

—Sí. M'interessava més el context de l'art, que conec millor, que no el de la música del Palau. El fet d'inspirar-me en el cas *Millet* em serveix per a acabar de definir el personatge. Ja tenia molt avançada la novel·la quan vaig utilitzar-lo per a completar-ne la personalitat. També ho vaig fer per a donar credibilitat a la novel·la. Així, el lector pensa: “Això és possible.”

—Per tant, la novel·la creix afegint-hi el cas *Millet*?

—No. Ja tenia pensat de crear el personatge d'un estafador vinculat al món de l'art, però no l'havia fet, encara. El personatge d'en Millet em va seduir i el meu personatge s'hi va adaptar. Tenia escrita la part de l'artista, Res Benito, però no la de Ricard Moja i, per tant, el vaig acabar de perfilar a partir del cas *Millet*. Sense que acabés essent Millet, perquè és més jove. S'inspira més en el cas que no en el personatge. L'he fet un cínic i no sé si Millet ho és, perquè no el conec. I l'he fet molt culte, sense saber si Millet ho és. I molt obsessionat pels diners, que en això sí que és com Millet.

—El personatge presideix una fundació de nom inventat. La institució té paral·lel?

—És un *alter ego* del Macba, però no vaig voler posar-hi el nom per respecte a la institució.

—L'art que fa l'artista Res Benito, que exposa a la Fundació Joan Miró, és art?

—Sí. A mi m'agrada. L'obra del personatge la trobo interessant. És l'artista que no vaig ser. Però a la novel·la jugo amb la possibilitat que hi hagi lectors que se'n riguin. Ho accepto. No he escrit una novel·la per a riure'm de l'art contemporani,

David Cirici publica la novel·la *l'el món gira*, premi Prudenci Bertrana, a l'editorial Columna.

ni per a defensar-lo. Em serveix de motor de la història, per a denunciar la hipocresia de l'administració pública, que primer li compra l'obra i en descobrir que no li agrada, la critica. Ara, en Res Benito és un cínic. Tampoc no li donaria tanta importància, a l'art contemporani, com li dóna la gent. Per a mi té molt d'acudit, de broma, de divertiment, i ja està bé que sigui així.

—Què hi aporta, a la novel·la, el cas de la germana desapareguda, Lúdia Moja?

—És una novel·la d'històries encreuades, independents, i si n'hi ha una amb principi i final és aquesta. La novel·la seria la història de la recerca de Lúdia Moja, entrecruada amb les del germà i l'artista. D'alguna manera, totes serveixen per a fer que la història de la Lúdia tingui el final que té. Per a mi, la història principal és la de la Lúdia i les altres ajuden a completar-la. És una novel·la on tots els personatge secundaris tenen el seu final. L'esquema formal que permet això és fill de la novel·la

americana d'històries trenades, com fa Faulkner i després Vargas Llosa o Tom Wolfe: a partir d'un eix central n'apareixen més que tenen tanta força com l'eix central. El problema d'aquesta estructura és que sempre hi ha lectors que queden més enganxats per una història que per una altra.

—Amb tons diversos, per a cada història, penseu?

—Sí. De les tres trenes importants que hi ha, una és decididament còmica o esperpèntica, la de les perruqueres que proporcionen els pèls que necessita l'artista; l'altra és més aviat nostàlgica, la de Rubén Montesinos, que ha de buscar la Lúdia, i la tercera, la realista documental, és la de Ricard Moja. Per això la novel·la es mou entre la tragèdia i la comicitat. Bé, penso que és com la vida, no?

—Amb classes socials ben diferenciades, oi?

—Crec que un dels motors importants de la novel·la és el contrast de classes. Sempre hi tenim gent molt rica en contacte amb gent molt humil, i això és un motor important de moltes accions. D'aquest contrast, en sorgeixen reflexions interessants sobre rics i pobres. I vaig decidir que per als pobres, la novel·la tingués un final feliç.

Lluís Bonada